

tướng là có thể đoạt phần thắng trong trận đấu sát lá cà.

Vichky đã đọc được ý định lật ngược thế cờ trong cặp mắt sáng rực của chàng nên vội bước lại. Một đợt sóng lớn bằng ngôi nhà hai tầng xô vào mạn tàu. Con tàu đánh cá mảnh khảnh lạng sang bên, Vichky không quen hoạt động trên mặt nước nên bị mất thăng bằng, suýt nữa ngã chúi vào người gã thuyền trưởng.

Văn Bình bèn phóng bàn chân trái, đồng thời xia năm ngón tay ra dang trước. Vichky hốt hoảng gồng cánh tay lên đỡ. Trong cơn hấp tấp hắn không kịp quan sát thế đánh hiểm độc của Văn Bình. Chàng chàng chỉ đánh dưới thượng bộ, còn đòn chính được tập trung vào bàn chân trái. Sàn tàu nghiêng gần 45 độ nên ngọn cước của Văn Bình không hoàn toàn trúng đích. Chàng chỉ có thể làm bấp chấn của hắn tê liệt trong chốc lát.

Vichky khuyu xuống. Chàng không còn thời giờ tiếp tục đối phó với hắn nữa vì gã thuyền trưởng đã rút súng khỏi túi áo. Mặt biển chuyển động mạnh mẽ song hắn vẫn giữ được quân bình như đang ngồi trong ghế xa-lông phòng khách. Cử chỉ lấy súng của hắn có vẻ nhanh nhẹn và gọn gàng, điều này chứng tỏ hắn có khả năng và

kinh nghiệm tác xạ, nếu hắn lấy cô chàng sẽ khó có hy vọng thoát chết.

Ngọn cước thần tốc chân phải, Văn Bình để giành cho gã thuyền trưởng. Hắn chưa nắm chặt khẩu súng Tokarép đen sì trong lòng bàn tay kếpch sù thì đòn chân của Văn Bình đã vèo tới. Hắn né không kịp, khẩu súng bị đá văng vào cái máy truyền tin đang được ráp dở trên bàn. Tên thủy thủ ngồi sau bàn cũng rút súng. Nhưng hắn đã phản ứng quá muộn.

Gã thuyền trưởng rút súng nhanh như điện xẹt mà còn bị Văn Bình hóa giải dễ dàng, hướng hồ tên thủy thủ chậm như rùa bò. Trước khi rút súng, hắn đẩy lùi cái ghế sắt ra sau để khỏi vướng, nghĩa là hắn đã đại dột để mất một phần mười giây đồng hồ, hắn lại để mất thêm một phần mười giây khác với khẩu súng mắc kẹt trong bao vải đeo dưới nách, và thời gian rênh rang này của hắn đã quá đủ cho Văn Bình tống vào mặt hắn một trái thối sơn, du hồn hắn vào giấc ngủ mê man

Hai địch thủ của chàng, Vichky và gã thuyền trưởng chỉ mới bị hóa giải, chứ chưa bị triệt hạ. Vichky đáng ngại hơn vì hắn là điệp viên hành động chuyên nghiệp, số vốn võ thuật của hắn

cũng khá phong phú. Muốn loại hẳn ra khỏi vòng chiến, Văn Bình phải tốn phí nhiều cổ gang hơn.

Vì vậy, chàng phải đánh gục gã thuyền trưởng trước. Và chàng phải đạt mục đích thật nhanh, nếu không Vichky sẽ có thể can thiệp.

Gã thuyền trưởng còn loạng choạng, mắt tóa đom đóm thì Văn Bình đã chém cạnh bàn tay vào cò. Hẳn né sang bên, song phát atêmi của Văn Bình vẫn rớt trúng khớp xương vai. Miếng đòn trời giáng của chàng đã làm gân vai hẳn đứt lìa. Hẳn ngã lộn vào vách tàu, miệng chỉ kịp kêu «ối» một tiếng ngắn. Thoạt gặp hẳn, Văn Bình định nhìn hẳn rất giỏi võ, nhưng đến khi so tài chàng mới rõ hẳn chẳng biết gì hết, ngoài cái thân hình chắc nịch và nắm tay to tướng tưởng như có thể đâm nát sọ dừa của đương kim vô địch quyền Anh hạng nặng thế giới. Gã thuyền trưởng chưa chết, nhưng vết thương bại liệt này đã biến tay chân hẳn thành những khúc cây bất động. Trừ phi hẳn có phép hô phong hoán vũ hẳn mới có thể khuất phục được Văn Bình.

Hạ xong gã thuyền trưởng, Văn Bình dồn hết sức lực vào phát atêmi bằng đầu ngón tay vào ngực Vichky. Một cuộc đấu atêmi kinh khủng diễn ra

giữa hai cao thủ nhu đạo.

Trước đó mấy phút, sóng gió cũng diễn ra hãi hùng trong ca-bin ở gần mũi thuyền, nơi Cócô, Rita và Buru bị canh giữ. Ngoài trời, trên boong tàu được phủ kín bằng lưới đánh cá nguy trang, và ở mạn tàu đầy vết tàn phá loang lổ của trận bão vừa qua, những đợt sóng lớn mỗi phút một lớn thêm ào ào kéo tới, tiếng sóng ào ào hòa trộn với tiếng gió ào ào, tạo ra hàng chục, hàng trăm âm thanh quái dị khiến người cứng bóng vía cũng bủn rủn.

Cơn giận dữ của thần Hà bá đã giúp cơ hội cho Buru chằm ngồi phần công thắng lợi. Cócô và Rita vẫn ngồi trên ghế. Ngoài cửa ca-bin một tên thủy thủ cầm tiêu liên đứng gác. Bọt nước bắn rát, hẳn quay mặt vào trong ca-bin vẫn không tránh khỏi những tia li ti buồn buồn. Hẳn đành cúi gập mặt xuống ngực và kéo xup mũ kết. Hẳn quên băng trong giây phút nhiệm vụ canh phòng tù nhân.

Buru lặng lẽ nhìn Cócô. Trong lúc ấy Rita cũng choàng dậy. Nàng tỉnh khờ như thể chưa bao giờ nàng mới mệt. Nếu có Văn Bình ở đó, chàng sẽ trông nàng vừa được chích thuốc khỏe đặc biệt hoặc nàng đã già vờ mới mệt. Rita mấp máy đôi

mới ra hiệu cho Buru. Và Cócó chỉ ngón tay ra cửa ca-bin.

Những cử chỉ thăm lặng của ba tù nhân trong ca-bin như có chất điện làm tê thủy thủ giết bản người.

Nhưng hắn đã đề tuột khăn tiểu liền xuống sàn tàu. Giá không có cánh sóng gió ồn ào điếc tai thì tiếng kêu của khẩu súng nặng nề có thể báo động toàn thể thủy thủ. Thành thử ra tiếng kêu thật lớn mà chỉ như tiếng động của cây tăm tre rớt xuống nền gạch. Buru thường ngày chậm chạp, vụng về, vậy mà khi cần triệt hạ đối thủ nhanh nhẹn và giỏi dẫn, hắn lại tỏ ra nhanh nhẹn và giỏi dẫn không thua các võ sĩ thượng thặng về khinh công.

Hắn bay vọt ra cửa ca-bin nhẹ nhàng như chiếc lá bay. Tên thủy thủ chỉ biết bị Buru tấn công sau khi đánh tuột khi giới và lãnh cú đá ác liệt vào mạng mỡ. Buru đá mạnh đến nỗi nan nhân ngã lộn ra sau hai vòng như diễn viên đu bay trong rạp xiếc, không kịp kêu cứu. Hắn cũng không kịp đứng dậy nữa vì sức cuốn của trận cuồng phong trên biển rộng, cộng với sức đẩy của ngọn cước karatê, đã xô môn hắn xuống biển. Hắn chơi với, toan bám lấy mạn tàu song sức

người cò hạn không thể cưỡng lại sức thiên nhiên, và trong chớp mắt hắn đã biến dạng dưới làn nước xanh đục.

Buru lượm khẩu tiểu liền nhảy lên boong. Hai cô gái mảnh khảnh vọt theo. Những vòng dây trôi trên mình Buru đứt rơi lả tả. Thì ra hắn giả vờ. Hắn đã thủ sẵn lưỡi dao bén, chờ cơ hội thuận tiện cắt dây thừng ni-lông, rồi cầm đầu cuộc phản công chiếm đoạt chiếc tàu đánh cá gián điệp số viết.

Thủy thủ đoàn gồm trên 10 người thì phần đông bận việc tít tít ở tầng dưới và trong phòng máy. Bởi vậy, ba người không gặp trở ngại nào trên đường đến phòng máy, tọa lạc gần ca-bin Phòng của thuyền trưởng.

Đám thủy thủ đang tập trung sự quan tâm vào các bộ phận điều khiển tàu. Khác với tàu đánh cá thông thường, loại tàu gián điệp trá hình này được điều khiển hầu như bằng máy. Buru đếm bằng mắt được cả thấy 7 tên. Hắn nâng miệng súng tiểu liền ngang ngực, giọng nhỏ đủ nghe song vẫn làm mọi người giật mình :

— Giơ tay lên đầu, các cha nội !

Cả bọn liú riu tuân lệnh. Ngoại trừ tên già nhất, có lẽ là chỉ huy trưởng phòng máy, râu ria xồm

xoàm, cánh tay dề trần xám tràm loạn xạ, hai má bốp đầy theo ngang theo dọc, chứng tích của nhiều năm tháng giang hồ anh chị. Hẳn giờ tay một cách chậm chạp, dường như cố tình khệnh khạng để ước lượng tình thế.

Buru bước lại, thét vào tai hắn :

— Muốn ăn đạn hả ?

Tên râu xồm quay nửa người lại, bàn chân khoèo cho Buru mất thăng bằng. Hẳn không ngờ Buru đã tinh trước nên tránh đòn không mấy khó khăn. Và Buru không trả lời bằng tiếng quát hoặc bằng đòn bả súng. Mà là bằng đạn chì.

Đet một tiếng, viên đạn bay khỏi nòng, xuyên qua hông, trúng tim nạn nhân. Tên râu xồm chỉ huy phòng máy rịn người xuống, hai bàn tay xòe ra như thể cầu thủ giữ khuôn mặt đang rinh bắt găng quả da.

Rồi hắn xiú luôn.

Những tên thủy thủ còn lại không dám nhúc nhích. Rita hỏi Buru :

— Lấy dây trời họ lại nhé ?

Buru lắc đầu. Hẳn ra lệnh cho nàng đứng tránh ra, rồi về mặt tình bơ, hẳn lia một loạt đạn. Bọn thủy thủ ngã rạp như trái chín rụng. Buru giết người một cách chóng vánh và tàn nhẫn khiến ai nhio.

thấy cũng bàng hoàng. Dường như hắn đã quen giết người nên đồng xác nóng hồi lần lượt nằm chồng chất lên nhau không làm hắn mấy may xúc động.

Con tàu trông tránh sang tả, sang hữu dưới vòm trời thấp, mây xám và sương mù che kín. Buru giao một khẩu súng cho Rita rồi dặn :

— Cô đứng gác ở cầu thang.

Cô cô tự ý cầm lấy khẩu tiểu liên dựng sát vách tàu, và lên đạn kêu soạch. Nàng nói :

— Anh cùng đi với cô Rita, còn tôi cứ đại tá Văn Bình.

Buru gạt phắt :

— Không được. Vichky và gã thuyền trưởng rất giỏi võ. Gã thuyền trưởng lại có súng. Cô nhường việc này cho tôi. Từ tầng dưới lên boong có hai cầu thang, mỗi cầu nên chặn một lối. Hễ đưa nào lộ mặt ra là bắn chết, đừng tình cảm vụn vặt mà hỏng việc.

Nói đoạn, hắn xăm xăm bước về phía ca-bin riêng của thuyền trưởng.

Tiếng động cơ máy bay nổi lên từ xa, trong khoảnh khắc lẫn át tiếng gió gào, sóng réo. Buru ngàng đầu nhìn nền trời dùng dục. Hẳn không thấy phi cơ. Nhưng hắn biết chắc là phi cơ đang từ đất liền bay tới.

Mặt hắn đang tươi hồng sa sầm. Nhưng hắn lại nhướn miệng cười. Diện mạo hắn xấu xí như khi đột nên cái cười vui vẻ của hắn tạo ra cảm tưởng là hắn đang mèu.

Buru vương mũi giày trong lưới cá. Hắn cúi xuống gỡ. Khi đứng dậy hắn suýt đụng phải tên cận vệ vừa từ ca-bin của thuyền trưởng phom phom chạy tới.

Tên cận vệ phải vẹo người mới tránh khỏi chạm vai. Thoạt tiên, tên cận vệ tưởng Buru là bạn đồng nghiệp. Nhưng hắn chỉ làm trong một phần trăm phút đồng hồ. Hắn hạ khẩu súng đeo trên vai xuống, miệng hỏi:

— Đi đâu ?

Buru quật bông tiều liên vào cổ tên cận vệ. Về chiều cao cũng như về sức nặng, Buru không thể so sánh cân xứng với đối thủ, nhưng cách né đòn trái khoáy của tên cận vệ chứng tỏ bọn thủy thủ chỉ là khổng lồ đất sét. Nòng súng thép nằm gọn trên yết hầu tên cận vệ, hắn rú ăng ặc rồi ngã khụy.

Sau khi hạ thủ tên cận vệ, Buru sòng sọc chạy vào ca-bin thuyền trưởng. Tuy có súng trong tay hắn vẫn không dám can thiệp vì Văn Bình và Vichky đang quấn chặt lấy nhau, vị trí mỗi người thay

đổi luôn luôn trên sàn tàu rập rình, viên đạn có thể trật mục tiêu. Bởi vậy, hắn vừa nâng súng lên ngắm vội bỏ xuống. Hắn ngáy người theo dõi cuộc quần thảo ác liệt giữa hai người.

Văn Bình đã dồn được Vichky vào góc. Trên sàn ca-bin, gã thuyền trưởng và tên cận vệ đang nằm co quắp. Vichky áp lưng vào vỏ tàu, toàn thân hơi hạ xuống, hai tay vươn ra, móng quặp vào phía trong như móng chim ưng. Hắn đang vận dụng phép ưng cầm thú để chống lại cuộc tấn công bên nhọn của Văn Bình.

Mới đầu Buru tỏ vẻ ngạc nhiên vì Văn Bình và Vichky đều xuất thủ hoặc đỡ đòn rất chậm. Chậm như thể đùa bỡn. Chậm như thể hai người đã kiệt sức. Nhưng sau một vài giây đồng hồ quan sát, Buru không dám khinh nhờn nữa. Cả hai có thể đánh rất chậm nhưng rất lợi hại.

Vì họ không đấu bằng quyền mà là bằng chưởng. Cả hai đều vận kinh lực lên tay để móc mắt, bóp cổ đối phương. Đột nhiên Văn Bình quật cánh tay trái vào trung bộ của Vichky. Tuy là quật cánh tay nhưng đòn lại đánh ra nhẹ nhàng, Vichky nâng cánh tay lên đỡ, và hắn cũng đỡ nhẹ nhàng. Hai cánh tay vẫn ghim nhau, mắt Vichky dần dần đỏ bừng. Hắn thở phì phò như kéo bẻ, hồ hởi chảy đầy trán.

Tara hai người đang «**ăn thua đủ**» với nhau bằng phép tha-thủ. Thẻ đánh này hết sức giản dị, thoát nhìn trông như bất cứ ai cũng thực hành được. Nhưng, tri dị hành nan, trong hàng vạn môn sinh của trường võ, nhiều lắm là hai, ba người đạt tới trình độ hữu hiệu của tha-thủ pháp. Căn bản của phép tha-thủ là tấn công và phòng vệ bằng kinh lực, chuyên kinh lực vào cánh tay mình ép cho cánh tay đối phương sụp xuống. Trong trường hợp đối phương ráng sức kháng cự, xương tay có thể bị dập nát. Và không riêng gì xương tay, tạng phủ cũng có thể bị rung chuyển dữ dội, và nạn nhân sẽ gục chết, ngoài da không thấy một vết thương nhỏ song tim, phổi, gan ruột bị rách toang, những đường dây thần kinh hoàn toàn bị tê liệt.

Phép tha-thủ là một trong những phép bí truyền của môn phái Võ Đang ở Trung hoa. Văn Bình là cao thủ về ngành công — một bộ môn làm cho da thịt võ sĩ cứng rắn như sắt—lại ham trau dồi nghệ thuật nên đã vất công sang tận Trung quốc, mày mò tìm đến một hòn núi nhỏ ở miệt tây-nam để học hỏi bí quyết chân truyền về ngành công của phái Võ Đang. Tục truyền sư tổ của phái Võ Đang là Trương tam Phong, họ Trương cũng thuộc đại

phái Thiếu Lâm mà ra, song lại chuyên về kinh lực trong khi Thiếu Lâm chuyên về quyền cước. Núi Võ Đang tọa lạc trong tỉnh Hồ Bắc, mấy chục năm chiến tranh liên tục làm cho đường sá nhiều khe, hiểm trở, Văn Bình không thể đến tận nơi; tuy nhiên, chàng lại có cơ hội may mắn gặp được một người cháu thuộc hàng chít chít của võ sư Trương tùng Khê. Trương tùng Khê là một trong các đồ đệ của Trương tam Phong, nổi danh về ngành công và tha-thủ pháp. Cuộc tao ngộ này đã giúp Văn Bình đạt được tiến bộ nhanh chóng và vững chắc trong nghệ thuật ngành công và trong nhiều năm đã thành võ địch.

Điều làm chàng ngạc nhiên không ít là Vichky lại am hiểu ngành công không thua các võ sư Võ Đang chân truyền. Hắn cũng ngạc nhiên như chàng, song sự ngạc nhiên này không hiện được trên mặt vì thần sắc hắn đã thay đổi hoàn toàn, hơi thở hồng hộc của hắn đã chuyển qua khô khè và đứt quãng.

Vichky lùi sát vách tàu, chân rùn xuống, cánh tay phải lớn như thân cây chuối nổi gân cuồn cuộn, mạch máu căng cứng như muốn phá tung làn da nâu để nhảy ra ngoài. Trong những giây đồng hồ đầu tiên, tay hắn đè tay Văn Bình nghiêng

tréo. Thăng lợi sơ khởi này làm hân phần chẵn, hân vận hết hơi sức vào gấu tay, đề mạnh thêm nữa, mạnh thêm nữa.

Hân tin tưởng tài tha-thủ của hân trời hơn Văn Bình và hân chỉ cần dần mạnh thêm nữa là phần thắng chắc chắn sẽ đến với hân. Hân có đủ lý do để hy vọng và tin tưởng, vì trông mã ngoài hân to con hơn Văn Bình; làn da đồng hun của hân chứng tỏ hân quen với mưa nắng và tập luyện thường trực, làn da của Văn Bình cũng nhuộm màu nâu, song lại màu nâu qui phái của người thừa tiều chỉ biết nằm dài tắm nắng trên bãi biển.

Nhưng Vichky biết một mà không biết hai. Hân giỏi tha-thủ nhưng chưa biết rằng một số ít võ sư tha-thủ tuyệt luân có tài hút sức lực của đối phương. Văn Bình giả vờ đuối sức để lừa Vichky gia tăng sức lực. Chàng chờ khi hân gia tăng sức lực tối đa mới quật ngược lại. Như trái bóng liệng vào tường, càng liệng mạnh bao nhiêu thì nó càng dội ra xa bấy nhiêu, Vichky gia tăng sức lực tối đa nhưng không điều động được nó vì Văn Bình đã «đi độc trị độc» dùng sức lực của Vichky để hại Vichky.

Mặt Văn Bình vẫn không xuy xuyên, mặt chàng vẫn phải ra tia sáng ngạo nghệ phá lẫn tí tòm, miệng chàng vẫn cười mỉm. Vichky không đạt ngo

chàng nữa, hân phải cúi đầu xuống để vận khí. Nhưng như nước sông chảy ra biển, chảy nhiều đến mấy cũng bị đại dương thu gọn, hân càng vận khí, thân thể và tâm thần hân càng kiệt quệ. Văn Bình hừ một tiếng nhẹ, Vichky bị xô bấn vào vách tàu. Hân loạng choạng rồi ngã mọp, miệng hộc máu tươi.

Văn Bình đã nhìn thấy Buru nhưng không nói gì hết. Buru cũng khựng người như bị sét đánh. Tài tha-thủ độc nhất vô nhị của Văn Bình làm hân bàng hoàng. Hân đã biết Văn Bình là cao thủ nội công, song hân không ngờ chàng lại có thể triệt hạ một võ sĩ có hạng như Vichky dễ dàng đến thế.

Năm dài trên nền ca-bin Vichky vẫn tuôn máu miệng ồng ộc. Hân ngược nhìn Văn Bình bằng cặp mắt bắt đầu lạc thần. Tuy nhiên, hân vẫn không tỏ vẻ phục tùng hoặc sợ sệt. Hân đón nhận cái chết một cách bình tĩnh.

Đối diện hân, gã thuyền trưởng đang rên khừ khừ. Tuy còn sống, gã thuyền trưởng cũng chỉ còn là đồng xương thịt mềm nhũn, sống không khác chết là bao. Văn Bình không thêm quan tâm đến tiếng than van của gã thuyền trưởng. Chàng cúi xuống, hỏi Vichky :

— Anh đã giết hân ?

•Hắn• là Vichky thực thụ, nhân viên giao liên C.I.A., người đeo vòng sơ-men kỳ cục. Văn Bình không nói rõ, nạn nhân nằm trên sàn tàu cũng đã biết rõ ý nghĩa của câu hỏi ngắn ngủi. Hắn gật đầu.

— Hắn ngu như bò. Hắn chết là chuyện dĩ nhiên.

— Anh giết hắn tại đâu ?

— Bên ngoài căn cứ 4Q.

— Bắn lên ?

— Hừ, anh đừng vội khinh tôi. Tôi thua anh thật đấy, song về tư cách chưa chắc ai hơn ai. Hắn đang trèo núi thì đụng phải tôi. Hắn không hiểu can đảm song tài nghệ của hắn lại quá thấp kém nên tôi chỉ mất vài phút đồng hồ để bịt miệng hắn.

— Anh là sĩ quan GRU ?

— Trung tá hiện dịch. Tên thật tôi là Svốp. Theo nguyên tắc, tôi không được phép cho người lạ, nhất là kẻ địch, biết được tên thật của tôi. Nhưng tôi đang hấp hối. Trùng đòn tha-thủ của anh, tôi khó có hy vọng sống sót. Nếu anh truyền kinh lực cho tôi, tôi có thể phục hồi được một phần nguyên khí nhưng trong trường hợp này tôi vẫn bị thương tật suốt đời, người ham hoạt động như tôi mà phải sống trên giường, trong căn phòng kín, ăn uống phải có người dắt thì chết sướng hơn...

Vì thế, tôi yêu cầu anh đừng truyền kinh lực cho tôi nữa... Trong nghề gián điệp này, chúng ta không tha kẻ địch song một khi kẻ địch bị thua, chúng ta không thể có cử chỉ tàn nhẫn. Nhân danh trung tá HỒNG QUÂN, tôi yêu cầu anh..

— Nếu đó là lời yêu cầu về phương diện nhân đạo tôi xin sẵn sàng.

— Tôi sẽ cho anh biết một tin quan trọng, vô cùng quan trọng nếu anh cam kết làm tròn công việc sau đây.

— Anh cứ nói đi.

— Tôi phục vụ cho cơ quan GRU ở châu Mỹ la tinh từ 6 năm nay và mới được chuyển chuyển đến Quitô 8 tháng nay, tôi từ cố vô thân, tại Liên xô tôi không còn ai, cha mẹ đã mất sớm, anh em cũng thất tán. Tôi chỉ có một người thân, rất thân hiện sống tại Quitô. Người ấy sẽ làm vào cảnh túng thiếu sau khi tôi chết.

— Anh cần tôi sẵn sóc cho người ấy phải không ? Anh yên tâm, tôi xin long trọng cam kết với anh. Anh muốn tôi trao cho người ấy bao nhiêu tiền ? Bao nhiêu tiền tôi cũng không từ chối.. Nếu tôi không có đủ tôi sẽ liên lạc với C.I.A.

— Không nên. Chuyện này cần được giữ kín giữa anh và tôi. Vì liên lạc với C.I.A. sẽ bị lộ. Điệp

vụ do C.I.A. ủy thác cho anh đã được phúc trình cho chúng tôi. Cho nên chúng tôi đã biết rõ đường đi nước bước của anh.

— Hiện tôi chỉ có trên dưới năm chục ngàn đô la...

— Tôi không đòi một số tiền lớn hơn thế. Xin anh đưa tận tay người ấy ba chục ngàn. Vàng, ba chục ngàn cũng quá đủ rồi. Trước khi từ giả cõi đời tôi xin cảm ơn anh.

— Người ấy là đàn bà ?

— Phải. Người yêu của tôi. Vợ chưa cưới của tôi. Chúng tôi dự định làm lễ thành hôn sau khi tôi quay về Quito. Địa chỉ của nàng được ghi trên mảnh giấy để trong bóp phoi của tôi.

— Hình dáng nàng ra sao ?

— Trong bóp phoi có cả ảnh của nàng. Thôi, chào anh... À, còn cuộn băng nhựa của kỹ sư Anbe Doaré...

— Anh có thể nhường cuộn băng nhựa cho tôi được không ?

— Người yêu của tôi được anh giúp đỡ thì xã thân tôi ra tôi cũng không tiếc hươg hũ chỉ là một cuộn băng magnet. Tôi rất muốn tặng anh món quà này để anh khỏi phải trở về tay không, nhưng đáng tiếc là...

— Nó đã bị mất ?

— Vàng, nó đã bị mất.

— Anh đã tìm thấy nó trong hành trang của gã mục sư giả hiệu Fêlin.

— Đó mới là cuốn một.

— Nghĩa là có cả thầy hai cuốn ?

— Vàng, hai cuốn cả thầy. Vì điều kiện an ninh, kỹ sư Doaré chế tạo hai cuốn, ghi bằng sơn chữ A hoặc chữ B. Cuốn A là cuốn giả, cuốn B mới là cuốn thật.

— Fêlin đánh cắp cuốn A hay B ?

— Cuốn A.

— Còn cuốn B ?

— Cả hai cuốn đều bị mất trộm đêm ấy. Tôi có cảm giác là bị ai cho ngủ thuốc mê, loại thuốc mê làm bằng chất thảo mộc trong rừng Equator, rồi ngủ thiếp đi. Trong khi tôi mê man, người lạ này đã nâng luôn cả hai cuộn băng magnet. Tôi lục trong hành trang của Fêlin, như anh đã thấy, chỉ tìm được cuốn giả.

— Ai đã trộm cuốn thật ?

— Tôi không biết. Thoạt đầu tôi nghi kẻ trộm là anh. Nhưng giờ đây, tôi đã biết rõ anh không phải là thủ phạm. Thủ phạm có thể là Fêlin. Nhưng tôi không tin Fêlin ăn trộm. Thủ phạm phải là một

trong ba người có mặt đêm tr. Buru, Rita và Coco.

Buru trợn mắt :

— Máy nói nhảm ! Máy dám nghi cả tao nữa
ư ? Để tao giáng cho mày một đòn hết đời.

Văn Bình cầm tay Buru :

— Anh không được làm tàng. Ở đây, người chỉ
huy là tôi. Nếu anh có cử chỉ tàng tận tôi sẽ hạ
anh do ván.

— Nhưng hắn đã bôi nhọ thanh danh tôi.

— Làm nghề này, thanh danh chỉ là trò đùa vô
nghĩa. Vichky sắp chết, yêu cầu anh cầm súng đứng
gác ngoài cửa, tôi cần cần dặn Vichky một vài điều
nữa.

Buru thở dài không nói nữa lời. Văn Bình hỏi
Vichky — Svốp :

— Anh còn giữ cuốn băng giả trong mình
không ?

— Svốp thều thào :

— Còn.

Lưỡi hắn bắt đầu riu lại. Văn Bình nhìn thẳng
vào mắt hắn :

-- Đêm qua, tôi đã thấy rõ anh giết Fêlin. Anh
cố ý giết hắn. Hắn bỏ lại phía tôi, sửa soạn nói
vớ với tôi một điều gì chắc là quan trọng lắm, và anh
đã nhìn thấy, anh mượn có Fêlin ăn trộm tài liệu

để đánh đòn chết. Anh giết hắn vì hắn đã nhận diện
được anh là Vichky giả hiệu phải không ?

Vichky-Svốp hùng hăng ho. Giọng máu ở mép
ngừng chảy được một lát, lại tiếp tục chảy. Hắn
đã kiệt sức trông thấy. Hắn cố nằm nghiêng để
bớt tức ngực, Trông mắt hắn đã bắt đầu lơ dờ.
Văn Bình hỏi hắn :

— Anh còn muốn dặn cô bạn của anh tại Qui-
tô điều gì nữa không ?

Mắt Svốp bỗng sáng lên. Mỏi hắn mấp máy ra
hiệu cho Văn Bình cúi sát miệng hắn. Bàn tay run
run của Svốp từ từ nhấc lên. Nhưng chỉ giờ được
nửa chừng lại rụp xuống, bờ môi lạnh toát đầy
trán hắn. Văn Bình lấy khăn chấm khô giòng máu
trên miệng, giọng thân mật :

— Anh cần lấy cái gì ?

Svốp đáp nhẹ như gió thoảng :

— Trong túi.

— Lấy bóp phoi ?

— Không. Nếu anh thương tôi, xin anh trao
luôn thẻ cho người yêu tôi kỷ vật này.

— Kỷ vật nào ?

Lời nói của Svốp tắc nghẽn trong cuống họng.
Hắn muốn nói song đàm đã chặn cứng khí quản.
Nước mắt nóng hổi của viên trung tá gián điệp số

viết trao ra như suối. Hân khóc. Khóc như đàn bà. Văn Bình đột nhiên mũi lòng. Chẳng hiểu hiệu tại sao lại rung động trước cái chết của gã đàn ông lạ. Chẳng rung động khi thấy đàn bà đẹp chết là chuyện còn có thể hiểu được. Đàng này chàng lại rung động khi thấy kẻ địch chết... và là kẻ địch đàn ông.

Mắt Vichky Svốp dừng lại trên cườm tay phải. Văn Bình chợt hiểu. Trên cườm tay phải của hắn có cái đồng hồ Citizen do Nhật bản chế tạo. Đặc điểm của đồng hồ đeo tay Citizen là nó không có lò xo như mọi đồng hồ thông thường, nó chỉ gồm 12 chân-kính vậy mà máy chạy rất tốt và ít, khi sai giờ. Gần đây, giới chơi đồng hồ trên thế giới thích dùng kiểu điện tử, chạy bằng bin oxít, bạc, một năm mới phải thay. Đồng hồ Citizen là một trong các kiểu đồng hồ chạy bằng «bin». Văn Bình cũng có cảm tình với kiểu đồng hồ chạy bằng «bin». Nó vừa nhẹ, bền, không thấm nước, ít hư vừa rẻ, khá thích hợp với những người hành động.

Văn Bình đặt ngón tay lên mặt chiếc đồng hồ Citizen vỏ vàng óng ánh :

— Anh muốn tôi đưa cho nàng cái đồng hồ này ?
Hắn gật đầu, mặt lộ vẻ sung sướng :

— Vâng, cảm ơn anh. Chúng tôi mua một cặp, nàng đeo cái vuông, tôi đeo cái tròn ; đó là quà

của những liêng của hai đứa tôi.

Svốp ngừng một phút lấy hơi. Đoạn hỏi :

— Anh có nhận lời giúp tôi không ?

Văn Bình nắm chặt tay hắn .

— Tôi xin hứa.

Nụ cười nở rộng trên môi Svốp. Hắn rướn lên rồi nắm vật xuống. Tất thờ.

Văn Bình ngoảnh nhìn Buru. Gã đàn ông có khuôn mặt xấu xí như khi đột đang cúi đầu, tay vòng làm dấu thánh giá. Trong khi ấy Cô ó cầm tiểu liên đã chạy đến cửa ca-bin. Nàng hỏi Buru :

— Thanh toán xong chưa ?

Buru đáp : «rồi». Văn Bình mân mê trong lòng bàn tay cái đồng hồ Citizen và cuộn băng giả, đoạn thờ thần bước ra ngoài. Có cô trao khẩu tiểu liên cho chàng :

— Mọi thủy thủ trên tàu đều bị loại khỏi vòng chiến. Giờ đây mình là chủ. Rita đang canh chừng trên boong xem còn tên nào sống sót không.

Văn Bình hơi ngạc nhiên :

— Cô đã bắn súng ?

Nàng cười :

— Nếu không bắn súng thì làm cách nào triệt hạ được hơn mười tên thủy thủ lực lưỡng, hả anh ?

— Tại sao tôi không nghe tiếng nổ ?

— Chính em cũng không rõ nguyên nhân. Đầu súng không thấy gắn ống cáo su mềm thành, em bắn ra cả tràng mà không nghe tiếng nổ. Em cứ tưởng đạn chỉ không dè lại là đạn thuốc mè, bọn thủy thủ trúng đạn ngã là chiêng.

— Chết ?

— Không. Họ chỉ bị mê man. Nhưng chắc là mê man lâu. Để được an toàn, yêu cầu anh trời họ lại.

Vòm trời không xà xuống thấp như hồi nãy nữa. Những đám sa mù nặng nề dày đặc cũng đã tan bớt. Không gian đã trở lại quang đãng phần nào. Chiếc phi cơ từ phía đông bay tới đang lượn vòng tròn trên cao.

Có lẽ hoa tiêu phát giác ra chàng nên khi chàng vừa bước lên boong thì phi cơ quay lại. Phi cơ bay mỗi lúc một thấp. Văn Bình thấy rõ gương mặt bầu bĩnh của phi công. Và trong khoảnh khắc, hoa tiêu đã đáp chiếc thủy phi cơ nhỏ xuống mặt biển bằng bành.

Buru không reo mừng như thường lệ. Hắn lầm lì nhìn Văn Bình. Hiểu ý hắn, chàng bèn vỗ vai, giọng an ủi :

— Buồn bã lam gì thêm tồn thọ. Không lấy được cuộn băng ghi âm thì thôi.

Buru nhủ mày :

— Đầu được ? Nhiệm vụ của anh là cứu kỹ sư Doaré và tiếp nhận cuộn băng. Doaré đã chết, cuộn băng lại mất tăm. Về Hoa Thịnh đốn anh sẽ ăn làm sao, nói làm sao với họ ?

— Cũng chẳng sao. Chúng mình đang có đủ thời giờ lấy lại.

— Anh nghi ai ?

— Một trong hai cô gái.

— Rita hay Cócô ?

Văn Bình không đáp vì Cócô đã đến gần. Phi cơ vừa đáp xuống biển là của C.I.A. địa phương. Dầu muốn dầu không, công việc của chàng đã chấm dứt. Chấm dứt cùng với những nguy hiểm chết người rình rập, bao vây chàng từ lúc chàng dẫn vào xa lộ 14, tiến đến căn cứ điện tử 4Q giữa cảnh hoang tàn ghê rợn của trận động đất và bão táp không tiền khoáng hậu ở châu Mỹ la-tinh. Tuy vậy, công việc chỉ chấm dứt nhưng chưa hoàn tất.

Vì Văn Bình chưa nắm được trong tay cuộn băng kỳ lạ của kỹ sư Doaré.

Chàng hơi nhăn mặt khi nhận thấy người đàn ông ngồi cạnh hoa tiêu thủy phi cơ là đại tá Pit, thuộc trung ương C.I.A. Lẽ ra, được gặp lại bạn thân sau những giờ phút căng thẳng Văn Bình phải

biểu lộ niềm hoan hỉ. Chẳng còn có thêm lý do để
hoan hỉ cực độ vì lát nữa đây, hoặc đêm nay đây,
chàng sẽ được tận hưởng thời khắc thần tiên với
giai nhân trong thành phố tình ái Quitô...

Vậy mà Văn Bình không hoan hỉ. Nhưng chàng
chỉ nhả mặt thoáng qua rồi trở lại vui vẻ. Chàng
mỉm cười với đại tá Pit dang giờ tay vẫy chàng.
Đại tá Pit ở xa không thể nhìn thấy. Nhưng trong
số những người đứng trên boong con tàu đánh cá
số viết đã có ít nhất một người tinh mắt nhìn thấy.

Người ấy đã nhìn thấy Văn Bình cười gượng.

Tại sao Văn Bình cười gượng ?

Thái độ lạ lùng khó hiểu này sẽ được giải thích
trong đoạn chót của «Người đẹp Quitô».

Đoạn kết

0,0',0''

0,0',0'' ba con số dèrô này là những con số
được viết trên một tấm bảng ở một ngọn đồi cách
mặt biển khoảng hai ngàn thước. Ba con số dèrô
này báo hiệu cho du khách biết đó là vị trí của
đường xích đạo, con đường tưởng tượng được vẽ
trên mọi bản đồ địa cầu, cách xa thủ đô Quitô, xứ
Equator 15 dặm về phía bắc.

Du khách ghé Quitô không thể không dành 5
đô la để trả tiền cước taxi đến thăm con đường
xích đạo ngăn đôi bắc bán cầu và nam bán cầu.
Người ta tưởng lầm Quitô ở sát đường xích đạo
nên nóng chảy mỡ ; sự thật khác hẳn, nếu là người
sợ lạnh thì ban đêm phải choàng áo len, và ban
ngày thì khí hậu quanh năm rất dịu hiền, cũng dịu